Това съм аз, Луси!

Модна фантазия

Кели Маккейн

Издателство „Фют“

Totally Lucy
Fantasy Fashion
First published in the UK in 2005 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Kelly McKain, 2005.
Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2005.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.
Photography: Girl, left, page 32 © Heidi Yount/fStop/Getty Images.
Girl, right, page 32 © Peter M. Fisher/CORBIS. Girl, page 33 © Edward Holub/CORBIS.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

Това съм аз, Луси!
Модна фантазия
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Кели Маккейн
Превод Жечка Караславова
Редактори Албена Раленкова
Илияна Владимирова

ISBN 978-954-625-553-2
www.fiut.bg

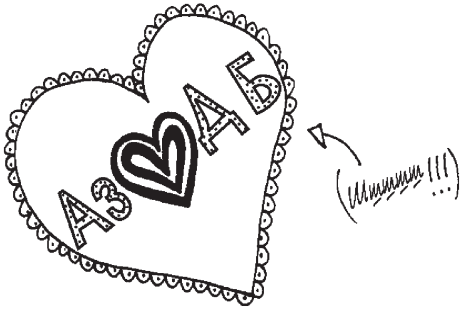

Абсолютно таен дневник на Луси Джесика Хартли

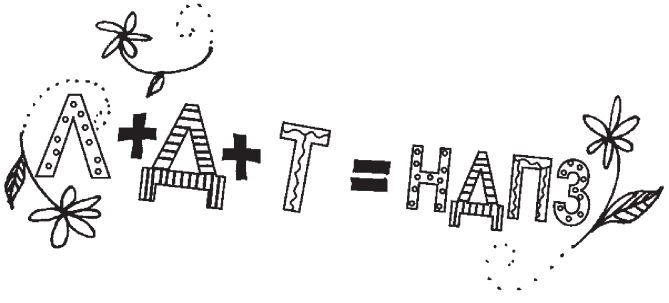

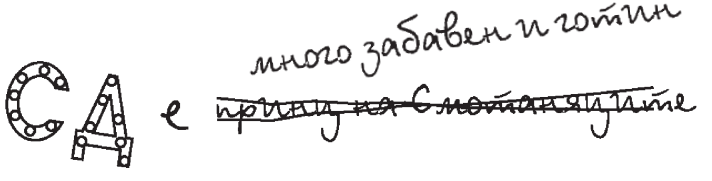

Леле, ама наистина е станало 22 януари

Вече

Привет, момичета! Аз, Луси Джесика Хартли, пак съм тук! Не съм писала отдавна, защото през цялото време се мотая с моите НДПЗ Джулс и Тилда (МД, НДПЗ означава „най-добра приятелка завинаги“, а МД – „между другото“). Както и да е, времето ми мина ей-така – „пуф!“, а и страниците на стария дневник свършиха, а не исках да започвам нов, преди да се е случило нещо напълно ***невероятно***, за което да ви разкажа. Но сега вече трябва да започна, тъй като най-невероятното, най-удивителното, най-страхотното нещо на света се случи!

Лежах си на леглото, хрупах си чипс и си разглеждах новия брой на ***„Хей, момичета!“***, дето го пъхат под вратата ни всяка събота, и прочетох ето това:

И това ако не е най-невероятното нещо! Най-накрая и *на моята улица* изгря слънце. Искам да кажа, като в онази поговорка, дето казва, че ми е проработил късметът, а не че нещо става на улицата. А то какво ли може да стане на нашата улица с тези малки, залепени една за друга къщи, където през стената чуваш как съседът Бърт кашля „Кх, кх, кх“. (Така правят големите, като им заседне бонбонче на гърлото, МД.)

Във всеки случай този конкурс е тъкмо за мен, понеже голямата ми мечта е да стана истинска модна дизайнерка (малко хора го знаят, затова *шшшт*!). Ако спечеля, наградата ще ми отвори пътя към славата и богатството (това е метафора, изобщо не си мисля, че някой ще строи истински път за мен)! А сега си представете, че са минали 10 години и вече съм ***прочута*** дизайнерка. Както си седите в чакалнята на зъболекаря или чакате фризьорката да подстриже закръглената госпожа преди вас, разлиствате някое списание и прочитате това:

Пътят на Луси Джесика Хартли към славата и богатството

Как тази невероятна жена стигна до **върха** на **модния свят**?

Луси почива в красивата си къща.

Луси Джесика Хартли не е била през целия си живот звезда, злобиколена от блясък и радваща се на преданата любов на своя приятел, прочутия актьор, известен като момчето с кучето. Луси е само на 12 години, когато тя, брат ѝ Алекс (на 8 години) и майка ѝ Сю (възрастта не се посочва) са ЖЕСТОКО ИЗОСТАВЕНИ от баща ѝ. Но Луси проявява изключителна твърдост и смело се изправя пред лицето на тази ~~неприятна случка~~ трагедия. Това я прави още по-силна (също като в онези песни за силните момичета).

Днес Луси и баща ѝ се разбират добре. Той е прочута роквезда и Луси шие костюмите за клиповете му. Когато дизайнерката не е заета с тоалетите на актриси като Джулия Робъртс (или която ще е на върха след 10 години), тя се радва на компанията на своите НДПЗ – Жулиета Гарсия Перес Бенедикционаторио, световноизвестна непукистка, и холандската сладурана Милда Ван дер Цван, прочута със своята благотворителна дейност.

За своя успех Луси споделя следното:

– Хората мислят, че да си моден дизайнер е много лесно. Но животът на дизайнера не е само партита и похапване на хапчици със скариди. Дори не е толкова важно дали имаш приказно големи-знаете-какво (въпреки че аз ги имам вече, а не както, когато бях тийнейджърка и завиждах на бюста на гаджето на XX, защото си мислех, че той не ме харесва, защото аз нямам големи-знаете-какво). Да си дизайнер означава тежък труд, но си заслужава, тъй като осъществих мечтата си и...

В този момент Луси поглежда дискретно часовника си и оставя коктейла на масата (нали ги знаете, онези питиета, дето имат черешка на клечка и едно малко чадърче).

– Господи! – казва тя притеснено. – Извинявайте, но трябва да вървя, защото заминавам на почивка в Барбадос с моя любим.

Луси се отправя към окъпаните в слънце плажове, а ние оставаме в Лондон, в очакване на нейната нова колекция...

Е, това съм аз. В бъдеще, разбира се. Добре де, може би без големите-знаете-какво (освен ако не стане чудо!), но с частта за модната дизайнерка и за момчето с кучето – със сигурност. О, я чакайте! Сигурно се чудите кое е това момче? Просто забравих да ви кажа. За всеки случай ще го кодирам, да не би някое момче да го прочете (едва ли някой ще го чете, но все пак...):

Момчето с кучето е моята тайна любов.

Видях го да разхожда кучето си в парка на края на нашата улица (в буквалния смисъл на улица, а не като в поговорката). По щастлива случайност той е от моята кръвна група – модно изтупан и изглежда жестоко. Струва ми се, че сме на едни години, но не ходи в моето училище, иначе досега да съм го забелязала. Сигурно учи в „Кинг Алфред“. Всички готини момчета учат там, а онези, дето за нищо не стават, са в моя клас в гимназия „Тамбридж“.

Ако не сте чели първия ми дневник, в който разказах за момчетата от моя клас, искам да ви кажа, че всички са от Царството на смотаняците (с изключение може би на Бен Джоунс, Бил Крипс и Джейми Казънс). Най-гадният обаче е Саймън Дрискот, когото обикновено наричам Принца на смотаняците. Той и тъпите му приятели, които навсякъде се мъкнат с него, най-вече в компютърния клуб, понякога се навъртат и около мен и все ми напомнят онзи УНИЗИТЕЛЕН ИНЦИДЕНТ от училищната дискотека през миналия ноември.

Тогава Саймън Дрискот се опита да ме целуне и като се развиках, че единственият човек, с когото бих се целувала, е XX (това е Хуан-Хосе Гарсия Перес Бенедикционаторио – суперразкошният по-голям брат на Джулс), ВСИЧКИ чуха! Слава богу, вече съм излекувана от моето увлечение по XX, който все още ходи със Сузана, с големите-знаете-какво (търпеливо чакам моите да пораснат, но ако трябва да сме честни, те хич не бързат).

Я чакай, това защо го разказвам? А, да, наричам моята *вобюл анйат* момчето с кучето, защото не му знам името... все още. **ХА-ХА-ХАААА!**

↖ Злодейски смях

Смея се така, защото имам свръхсекретен план как да се запозная с момчето с кучето. Искам да си поговорим, да науча как се казва и разни такива неща, но най-много искам да ми стане гадже и да ме целуне, така че да получа истинска първа целувка, а не някакъв УНИЗИТЕЛЕН ИНЦИДЕНТ, който прилича повече на вендуза на лицето ми.

Ето това е:

План „Куче" – да, да!

1. Вземам куче назаем.
2. Издокарвам се и извеждам кучето на разходка в парка.
3. Вземото назаем куче и аз се навъртаме около момчето с кучето и правим едни такива кучешко-човешки неща.

↑ Кучето послушно върви до мен.

Кучето носи пръчка. ↑

Аз и кучето тичаме по тревата, наслаждавайки се на живота, като в рекламите на шампоани и сапуни.

4. Ето какво ще се случи тогава:

О, това момче е адски модерно и лудо по кучета, също като мен. Виж само как се радва на живота, също като в рекламите за шампоани и сапуни. Сетих се, ще я поканя да излезем и ще я целуна, но не така, като че ли на лицето ѝ е сложена вендуза.

5. А накрая:

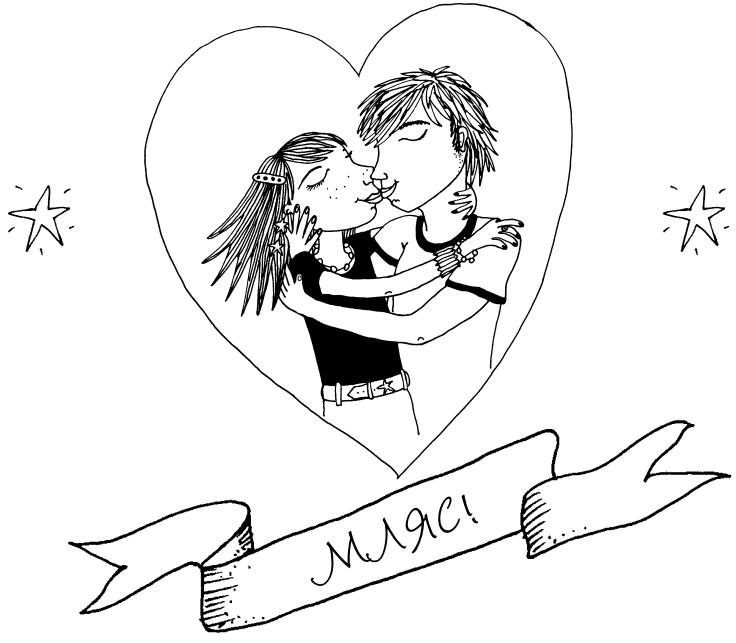

Това е! 5 лесни стъпки от кучето до момчето.

Стискайте палци да ми дадат Омбрито, кучето на Джулс. *Семейство* Гарсия Перес Бенедикционаторио заминава за Испания на гости на своите роднини Кристобал и Карлита и на още около 49 братовчеди със сложни испански имена, които могат да ти изкълчат езика. По този случай Джулс я освобождават от училище – *тооооооооолкова* е несправедливо!

(*МД, също тооооолкова несправедливо е, че от 80 дни Джулс е на 13, а аз трябва да чакам още 21 дни, докато ги навърша. Дори рожденият ден на Тилда е преди моя!!! Като стана на 84 години и седим на люлеещи се столове, ще ми е приятно, че съм най-младата, но не и сега!!!*)

Смятам да поканя Тилда и Джулс да представят моя тоалет на конкурса „Модна фантазия“ като истински манекенки и между другото ще предложа на Джулс да се грижа за Омбрито. Мама вече се съгласи. В началото не искаше, но после, като ѝ припомних, че винаги съм искала да имам куче, още откакто пъхнах обувките на Барби в панталоните на татко (по-късно ще ви обясня!), тя склони. Хе, хе! По този начин ще спечеля момчето с кучето за гадже, а ще бъда и истинска приятелка на Джулс. Прекрасно, нали? Трябва да се обадя на момичетата – ***чаооооо!***